

DE GESCHIEDENIS VAN MING WEI

schikt en waardig was om zijn kinderen te onderwijzen. Toen hij hoorde dat de nieuwe inspecteur was aangekomen, bracht gouverneur Tchang hem een bezoek om raad bij hem in te winnen over deze kwestie. Bij dit bezoek ontmoette hij toevalligerwijze ook Pelou's begaafden zoon. Onmiddellijk vroeg hij dezen zich met de opvoeding van zijn kinderen te willen belasten.

Het huis van Tchang lag op eenige mijlen afstand van de stad. Zoo werd besloten dat Ming Wei zijn intrek in het huis van zijn meester zou nemen. De jonge man maakte zich gereed om het ouderlijk huis te verlaten. En bij het afscheid gaven zijn ouders hem wijzen raad en drukten hem de woorden van Lao-tseu en andere oude wijsgeeren op het hart:

„Een schoon gelaat kan uw wereld vullen met liefde. Maar zelfs de hemel kan hiermede bedrogen uitkomen. Als gij een schoone vrouw uit het Oosten ziet komen, wendt dan uw oogen naar het Westen. Mocht gij een meisje zien komen uit het Westen, keer dan uw oogen naar het Oosten.”

Als in latere dagen Ming Wei dien goeden raad in den wind sloeg, kwam dit alleen door zijn jeugd en de argeloosheid van een hart, dat gewoonlijk van vreugde was vervuld.

En zoo verliet hij de ouderlijke woning, om zijn intrek te nemen in het huis van gouverneur Tchang. En zoo ging de herfst voorbij en de winter ook.

II

Toen de tweede maand van de volgende lente zou aanbreken en die heerlijke dag naderde dien de Chineezzen noemen Hao-schao, of „De Geboorte van honderd Bloemen”, begon Ming Wei er naar te verlangen zijn ouders weer te zien. Hij legde dit verlangen bloot aan den goeden Tchang. En niet alleen gaf deze hem verlof zijn wensch te gaan bevredigen, maar hij drukte hem een gift van twee onsen zilver in de handen, omdat hij wel dacht, dat de jonge man gaarne een klein geschenk zou willen meenemen voor zijn vader en moeder. Want het is een Chineesche gewoonte om op het feest der honderd bloemen geschenken te geven aan bloedverwanten en vrienden.

Dien dag was de lucht zwaar van bloemengeur en trilde van het gegons der bijen. Het kwam Ming Wei voor, dat het pad dat hij volgde al heel lang door niemand behalve hemzelf was betreden. Het gras stond hoog en de reusachtige boomen aan weerskanten strengelden hun machtige met mos begroeide takken boven zijn hoofd ineen tot een groen, koel bladerdak. Maar de donkere verten weerklonken van vogelgezang en de diepe lanen van het woud schitterden van goud doorweven nevelflarden en waren vervuld van bloemengeuren, zooals een tempel van wierook-geur doortrokken is.